

Jó reggelt, fiam! Jó reggelt, le-
gények, hasatokra süt a nap! (Hála
Adonájnak, soká tudnak aludni).
Együnk, vagy induljunk? Induljunk?
(Pedig azt hittem, hogy még egy
kicsit húzhatjuk az időt.) ...

– Megérkeztünk? – Nem. Ez
nem elég magas. Ez nem hegy, csak
domb. Menjünk tovább! Tovább,
tovább! Bírod még, kisfiam?
Ne pihenjünk? Na, jó, akkor
mehetünk egy igazi hegyhez...

Megint ránk esteledett.
Ágyazzatok meg! A múlt éj-
szaka is elég hideg volt. Engem
már most megvesz az Isten
hidege! Érzem, ahogy megfagy
a szívem. Vegyéték elő az
estebédet! Egyetek, nekem egy
falat sem megy le a torkomon.
Áldott vagy, Uram! Áldd meg
fiamat, szolgálómat! Áldj meg
engem is! Melegítsd fel szívem-
et, világosítsd fel elmémet!
Ámen! Jó éjszakát!

Micsoda éjszaka! Bár meg
tudnék nyugodni akaratomban, Ado-
náj! De én egyre nyugtalanabb le-
szek... Nyugtalan vagyok. Nagyon
nyugtalan.

Nyugtalan reggelt! Emberek!
Vagyis, mit beszélek! Jó reggelt!
Jobbat, mint amilyen az enyém.
Úgy érzem, ma elérjük az Isten
hegyét. Reggeli után indulunk.
Menjünk? Vagy maradunk? Hogy
most világosban már látni ott a lát-
határon a hegyet? Tényleg. Nem
lehet, hogy csak délibáb? Nem?
Akkor ti ketten itt maradtok, szama-
rak, vagyis a számmal. Kicsit
imádkoztatunk ott, aztán visszajö-
vögetek, vagyis visszajövünk. Jó
lesz, legénykéim? Fiam, szedd le a
számárról a fát, én meg veled me-
gyek, és viszem a tüzet. Így száz
fölött, két napi gyaloglás után épp
elég a kardot és a tüzet vinnem.
Teljesen ki vagyok merülve, fiam.
Nem biztos, hogy élve elérem a
hegyet. De ha elérem is, aligha tu-

dom megmászni. Te akkor is fel-
mész rá, ha már eddig eljöttünk
miatta? Jól van, kisfiam. Menj csak,
apád hullája megvár itt! Hogy mi
lesz az áldozati állattal? Fiam! Mi
is? Hát, hát erre a kérdésre nem
számítottam, fiam, vagyis reméltem,
hogy nem kérdezed meg, ezért
egész idő alatt ennek a megválaszo-

Mivégre?

*Ki eladja lelkét a gonosznak –
Előbb aprópénzén apróságért;
Végül egész lelkét mindeneért.*

†
Vajjon lesz-e, aki visszaváltja?!

Nádašpétěr

lására készültem, fiacskám. Megvan
a válasz, fiacskám, hidd el, megvan,
csak hirtelen nem jut eszembe.
Majd, majd gondoskodik róla a
Gondviselő. Hidd el, fiam, gondos-
kodik. Tudod, Ő olyan gondoskodó
típus. Mit állsz itt, mennünk kell.
Az áldozati állat, az áldozati állat.
Hogy erre eddig nem gondoltam!
Adonáj, Te nem tudnál gondoskodni
róla? De tényleg? ... Mit mondjak a
gyereknek? Gyerek, megérkeztünk,
másszuk meg a hegyet! Látsz te
rajta köveket? Akkor jó. Nem kell
fölcipelnünk rá. ...

Ha fölértünk, oltárt építünk.
Mondtam én, hogy Adonáj mindent
elrendez magának. Na, még egy
nagy kő a tetejére, nehogy lefordul-
jon róla az áldozat. Jó lesz így?
Gyere, próbáld ki! Feküdj rá! Ha
összekötöm a lábadat, nem lóg le
róla. Most a kezedet is. Úgy, kicsi-
kém. Most már nem is kell áldozati
állat. Ugye, mondtam, hogy Adonáj

gondoskodik magáról? Vagyis ró-
lad, vagyis rólam! Kicsit meg va-
gyok zavarodva. Nem vagyok ma-
gamnál. Mit mondtál, hogy nem
vagyok magamnál? Hogy azt én
mondtam? Miért, nem úgy van? Mit
mondasz, fiam? Hogy az Úr máris
gondoskodott áldozati állatról? Hol
látsz te áldozati állatot? A bozót-
ban? Adonáj egy kost küldött
helyetted!

En örült! Már a kardomat is
kihúztam. Majdnem a fiamat
áldoztam fel egy birka helyett.
Angyal vagy, édes fiam! An-
gyal! Felnitottad a szememet.
En kész voltam Adonájért le-
mondani rólad, de Adonáj egy
kost küldött helyetted. Szegény
kos, nem tud szabadulni a bo-
zótól. Hogyhogy nem kereste
a pásztor? Vagy kereste, csak
nem találta? Már nem is fogja
megtalálni, csak az elszenesese-
dett csontjait. Amíg a bozót
foglya, leszedelem rólad a köte-
leket, és az ő lábait kötöm meg ve-
lünk. Na, most kiszabadíthatod a
szarvát, és föltehetjük az oltárra.
Úgy. Mondtam, hogy az Úr gon-
doskodó típus. És mindenről egy-
formán gondoskodik, de rólunk,
emberekről mégis egészen különle-
gesen. Nem hagyja, hogy másokat
áldozunk föl. Legföljebb magun-
kat. Izsák, miért Izsák, vagyis „ne-
vetés” a te neved? Hahaha! De bol-
dog vagyok! Na gyerünk haza!
Anyád már aggódik. Ha tudná, hogy
mennyire okkal aggódott érted! Pe-
dig inkább értem kellett volna ag-
gódnia. Meg tudsz bocsátani sze-
rencsétlen bigott apádnak?

Nagy leckét tanultam ma, fiam.
Adonáj nem kér emberáldozatot,
csak szeretetet kér. Szeretlek, édes
fiam. És azt akarom, hogy nagy
nemzet fakadjon ágyékdoból.

Kovács Tádé

ELŐFIZETÉS

Tisztelettel kérjük Olvasóinkat, hogy legkésőbb **2019. február 28-ig** újítsák meg előfizetésüket. A lap ára most nem változik, 300,- Ft marad, az éves előfizetés **1800,- Ft** lesz, illetve annak, aki postán kéri, a postaköltséggel együtt **3000,- Ft**.

A befizetés lehetőség szerint **banki átutalással** a lapot terjesztő KISZE Bt. számlájára (számlaszám: 10918001-00000057-09540006), vagy az Unicredit Bank bármely fiókjában a fenti számlára történő **pénztári befizetéssel** történjék. Rózsaszín **belföldi postautalvánnyal** is lehet, ekkor a **KISZE Bt.** a címzett, és a **bankszámlaszámot** kell feltüntetni. Mindhárom esetben kérjük közölni az előfizető nevét, címét, és azt, hogy „Érted vagyok”-előfizetés. – A terjesztéssel kapcsolatos bármilyen ügyben Gromon András főszerkesztőtől lehet tájékoztatást kérni.